

BUKET ANLATIYOR

Merhaba! Son günlerde evimizin çevresinde gelişen esrarengiz olayları çözmekle meşgulüz... Genelde bizim yaşımızdaki çocuklar esrarengiz olayları uydurmaya bayılır, büyükler de anlattıklarımıza hep şüpheyle yaklaşırlar. Bu yüzden başlarda kimseye söylememeye karar almıştım.

Bundan bir hafta kadar önce bir gece, yatağımın yanındaki pencereden sızan güçlü bir ışık yüzünden uyandım. Perde kapalıydı, ışık dışarıda hareket ediyordu. Bahçede biri mi vardı, yoksa bana mı öyle geldi bilmiyorum. Çok uykulu olduğum için bana öyle geldi herhalde diye düşündüm.

Ertesi gece de pencereden gelen bazı sesler yüzünden uyandım. Biri sanki metal bir cisimle hafif hafif cama dokunuyor gibiydi. Korkudan perdeyi açamadım. Bir süre sonra sesler kesildi ama ben uzun süre uyuyamadım.

Anneme ya da babama söylesem ne derler diye düşündüm.. Büyük olasılıkla önemsemeyip geçiştireceklerdi. Burak'la birlikte buna benzer çok hikâyeye uydurduğumuz için böyle durumlarda inandırıncılığımızı kaybetmiştik. Sabah okula giderken Burak'a olanları anlattım. Pek önemsemedi. Kendi başına böyle bir şey gelse ortalığı ayağa kaldırır oysa... Ben de üstelemedim.

O gece biraz geç de olsa uykuya dalabilirdim. Yine bazı sesler uykumu böldü. Bu kez saate baktım, sabahın üçüydü. Koşarak Burak'ın odasına gittim ve onu ağır uykusundan uyandırdım. Sesleri dinledik. Ne olduğunu anlamaya çalıştık. Burak "alkış" dedi. "Alkış sesi bunlar.. Biri bahçede ellerini çırpıyor!" Benim kadar korkmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu.

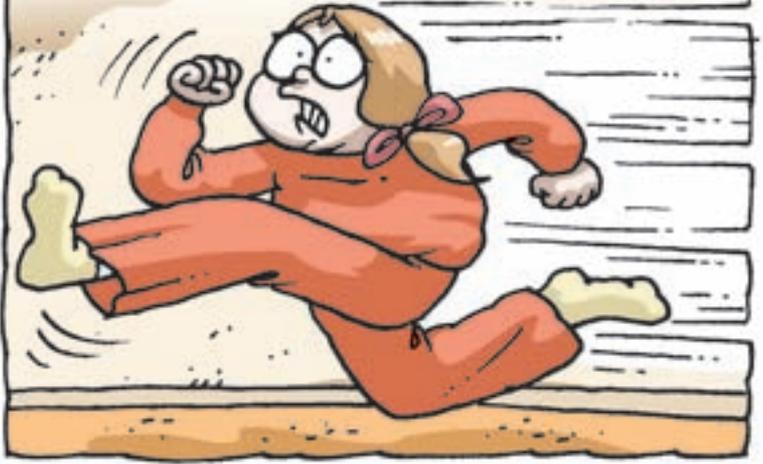
Ani bir kararla perdeyi açtı. Dışarı karanlıktı, hiç bir şey görünmüyordu. Bir-iki dakika sonra sesler kesildi... Bir süre daha endişeyle beledikten sonra uykumuza yenik düştük. Ertesi gün olanları tekrar konuşmak üzere sözleşip uyumaya karar verdik. Burak benim odamdaki kanepede yatmak istedi, memnuniyetle kabul ettim.

Ertesi gün okulda bir plan yaptık. Gece benzer şeyler olursa, büyük bir cesaretle evin dışındaki tüm ışıkları yakacaktık. Böylece bahçe de aydınlanmış olacaktı. Babam evin dış duvarlarına belli aralıklarla lambalar takmıştı. Böylece gece oturmaya gelen tanıdıklarımız dönüşte yollarını şaşırıyorlardı.

Zaten hafif olan uykum o gece iyice belirsizleşti. Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken bahçeden çok hafif islik sesleri duydum. Koşar adımlarla Burak'ı uyandırmaya gittim. Uçar adımlarla desem sanırım daha yerinde olur.

Burak ışıkları açmadan önce dışarıyı dinlemek istedi. "Bildiğin islik işte, nesini dinleyeceksin" dedim ama ısrar etti. Birlikte isliği dinledik. Tanıdık bir melodiydi. Okulda da öğretilen çocuk şarkılarından birinin melodisiydi. Şarkıyı biliyorduk ama bu saatte ve bu durumda duyunca korkudan elimiz ayağımız birbirine dolandı...

Cesaretimizi toplayıp ışıkları açmak üzere sokak kapısının o tarafa doğru yürüdük. Gündüz plan yapmak ne kadar da kolay olmuştu oysa.

El ele tutuşup dışarıdaki ışıkları açmak üzereyken...

Neler oluyor burada?

HIYAAAAA!!!!

Nooluyor yahu sakın olun!

Babamış...

Önümüzdeki ay gizem çözüyor...